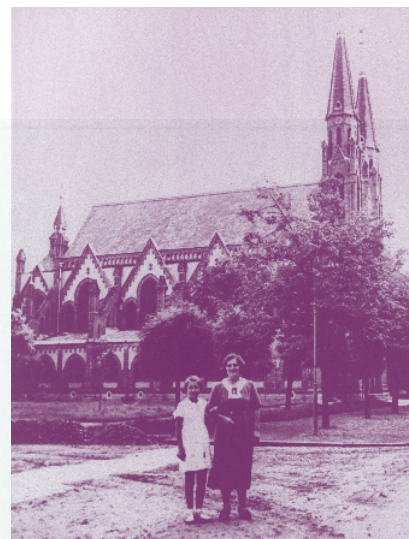

Připomínka prvních
transportů

Matka s dítětem před synagogou
v Gestnerově ulici

České Budějovice

Synagoga v Gerstnerově ulici v roce 1935

Štít obřadního domu na židovském
hřbitově u U Křížku v Pekárenské
ulici před demolicí v roce 1956

281					
282					
283	<i>Et 582</i> Fleischmann Martha	Haushalt 1901	12. 2. Budweis Dworschekg. 31	78106	
284	<i>Am 322</i> Fleischner Franz	Koch 1900	4. 12. Budweis K. Henleing. 1059	78107	
285	<i>Fr 20.4.42</i> Fleischner Sophie	Haushalt 1861	15. 5. Budweis K. Henleing. 1059	78108	
286	<i>AR 472</i> Flusser Dr. Emil	Arzt 1868	4. 5. Budweis Krausg. 780	78109	
287	<i>AR 473</i> Flusser Emma	Ordination- schwester 1897	1. 6. Budweis Krausg. 780	78110	
288	<i>AR 474</i> Flusser Franz	landw. Ar- beiter 1923	12. 1. Budweis Krausg. 780	78111	
289	<i>AR 475</i> Flusser Hana	Arbeiter 1923	12. 1. Budweis Krausg. 780	78112	
290	<i>AR 476</i> Flusser Peter	Müller 1921	24. 4. Budweis Krausg. 780	78113	
291	<i>En 609</i> Frankenbusch Rosa	Haushalt 1887	23. 7. Budweis Landstr. 31	78115	
292	<i>Fr 2.7.44</i> Frankenbusch Rudolf	Privater 1876	11. 8. Budweis Landstr. 31	78116	
293	<i>Fr 8.5.42</i> Weiler Veronika	Privater 1860	13. 8. Budweis Gyrowetzg. 11	78691	
294	<i>Bx 758</i> Frankel Anna	Schneiderin 1923	12. 3. Budweis Gyrowetzg. 11	78117	
295	<i>Bx 757</i> Frankel Valerie	Haushalt 1898	29. 8. Budweis Gyrowetzg. 11	78116	
296	<i>DR 528</i> Freund Erna	Haushalt 1898	3. 1. Budweis Gyrowetzg. 11	78119	
297	<i>DR 535</i> Freund Dr. Gustav	Arzt 1896	20. 2. Budweis Gyrowetzg. 11	78120	
298	<i>DR 540</i> Freund Johanna	Schüler 1930	6. 6. Budweis Gyrowetzg. 11	78121	
299	<i>DR 2526</i> Freund Karl	Schüler 1927	14. 5. Budweis Gyrowetzg. 11	78122	
300	<i>Fr 2.5.43</i> Freund Katharina	Haushalt 1862	12. 12. Budweis Schanzg. 43	78123	

Transportní listina

VZPOMÍNKA JIŘÍHO FREUNDA

Přišly horší časy. Vyloučili nás ze škol a nesměli jsme se scházet s nežidovskými kamarády. Naše otce vyhodili z práce a vzali nám byty. Když jsem došel do čtvrté třídy obecné školy, bylo mi řečeno, už nevím jak, že mě ve škole nechtějí. Byl jsem vlastně jediný Žid ve čtvrté třídě. Jednou jsem šel po naší ulici, kde jsem se narodil, a vidím na druhé straně mého oblíbeného učitele z obecné. Jeho jméno si už nepamatuji. Já měl hvězdu na svetru a on ke mně přešel. Moc mi neřekl, ale stisknul mi ruku, velmi pevně, a řekl: Musíš být statečný, Honzíku.

A pak přišlo to nejlepší: Klepy. Klepy byl časopis vydávaný a ilustrovaný čtyřmi chlapci. Sami jej psali a ilustrovali, celkem dvaadvacet čísel po jednom exempláři. V prvním čísle se stručně popsalo, kdo chodí k Voříškům, následující výtisky už měly vyšší úroveň – obsahovaly články a opatrně mezi vtipy vložené politické úvahy vlastenci a sionisty. Klepy jsme si mohli brát nakrátko domů. Nakladatelé žádali, aby čtenáři pak písemně odpověděli na otázku „Co si myslíte o čísle Klepů a jaké máte návrhy na zlepšení?“. Uveřejňovaly se i černobílé fotografie. Nejsmutnější je fotografická montáž z léta 1940 zachycující naše nejmladší. Poslední číslo Klepů vyšlo na podzim 1941.¹

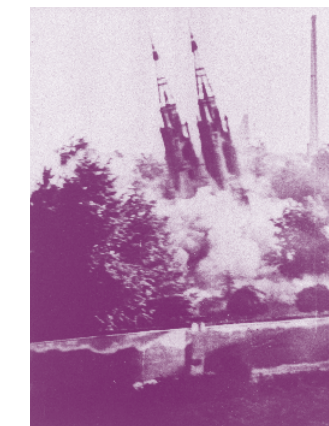
Jiří Freund se narodil v roce 1930 v Českých Budějovicích do českojazyčné židovské rodiny. Jeho otec byl dětským lékařem a matka se starala o rodinu. Spolu se svým starším bratrem Karlem navštěvovali české školy a Karel byl též členem Sokola a Skautu.

Kvůli protizidovským zákonům platným v protektorátu se česko-budějovická židovská mládež brzy neměla kde scházet. Předseda židovské náboženské obce Artur Gans zajistil pronájem malého pozemku na břehu Vltavy pod železničním mostem na trati České Budějovice – Plzeň. Zde si mladí vytvořili místo setkávání, které označili cedulí s nápisem Židovská plovárna. Čtyři chlapci zde založili časopis Klepy, jeho pravidelným čtenářem se stal i Jiří Freund. Dvaadvacet čísel Klepů, která vycházela každé tři týdny v letech 1940 a 1941, nám přibližují život česko-budějovické židovské mládeže před deportací. První čísla popisují převážně veselý život na plovárně. Obsah časopisu se však postupem času měnil a stále častěji se objevovaly reportáže z pracovního nasazení a články o jednotlivých řemeslech, kterým se česko-budějovická mládež učila. Proč přestaly Klepy vycházet nevíme, jedním z důvodů mohlo být uzavření plovárny na zimu, ale určitě s jejich koncem souvisela stále nová protizidovská nařízení, mezi nimi především povinnost odevzdat psací stroje a odevzdání fotoaparátů.

V listopadu 1941 vychází poslední číslo Klepů. Toto ještě poměrně šťastné období česko-budějovické mládeže bylo definitivně ukončeno o půl roku později, kdy transportem Akb do Terezína byla deportována většina Židů z Českých Budějovic a okolí. Mezi nimi i Jiří Freund. Z Terezína byl deportován v prosinci 1943 do terezínského rodinného tábora v Osvětimi-Birkenau. Po jeho likvidaci v létě 1944 byl jako jeden z mála vybrán do pracovního komanda, které zůstalo v Osvětimi. V lednu 1945 byl s dalšími vězni „evakuován“ do tábora Mauthausen. Z přeplněného tábora pak byli nuceni jít pěšky pochodem smrti do Flossenbürgu. Ani zde nebyli přijati a teprve později byli vyčerpaní a vyhladovělí vězni osvobozeni na cestě poblíž města Weiden. Rodiče ani bratr válku nepřežili. Jiří se nevrátil do Českých Budějovic, ale odešel do Prahy. V roce 1948 se v rámci pomocné akce pro židovské sirotky vystěhoval do Kanady.

Příprava odstřelu synagogy v Gerstnerově ulici

Synagoga v Gerstnerově ulici bezprostředně po odstřelu

SHROMAŽDIŠTĚ

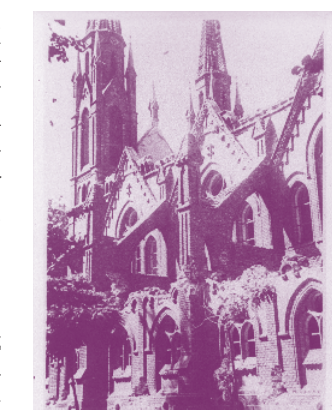
Na území Protektorátu Čechy a Morava se shromaždiště nacházela v 15 městech. Židé zde byli soustředěni několik dní před nástupem do transportu. Odevzdání klíčů od svých domovů symbolicky ukončilo jejich doposud relativně svobodný život. Po několika nocích strávených obvykle v prostorách škol byli odtransportováni ze svých měst. Jejich občanské průkazy nesly nové razítko: „ghettoisiert“. V Českých Budějovicích bylo shromaždiště zřízeno v budově Täublovy továrny na lišty a rámy, která se nacházela v blízkosti vlakového nádraží v ulici Průmyslová, čp. 384.

HISTORIE ŽIDOVSKÉHO OSÍDLENÍ

Královské město České Budějovice bylo založeno roku 1265. Židé se zde usadili již ve 14. století a z řady archivních dokumentů víme, že v 15. století zde existovala početná židovská komunita. České Budějovice neměly uzavřené ghetto, Židům však byla vyhrazena jediná ulice, která se nacházela v severovýchodní části městského centra u dnešních ulic U Černé věže a Hradební. Historie středověké židovské obce byla náhle ukončena v zimě roku 1505, kdy bylo na základě obvinění z rituální vraždy popraveno 20 Židů. Poté byli Židé na základě svolení krále Vladislava II. vypovězeni z města. Židovské děti byly odňaty matkám a násilně pokřtěny. Židé se v Českých Budějovicích začali znovu usazovat teprve od roku 1849, v době emancipace Židů v habsburské monarchii. O deset let později zde vznikla židovská náboženská obec, která si zřídila vlastní modlitebnu. Ta již v 80. letech 19. století rozrůstající se komunitě přestala stačit, a proto bylo rozhodnuto o stavbě synagogy. Výstavná budova v novogotickém stylu stála v parku vedle později postaveného Justičního paláce v Gerstnerově ulici a byla zasvěcena v září 1888. Po vzniku protektorátu, ještě v roce 1939, byly učiněny dva pokusy o záchranu synagogy. Zástupci Církve československé v Českých Budějovicích žádali o postoupení této budovy, která by jim sloužila jako kostel. Později předala židovská obec synagogu městu. Synagogu se však nepovedlo zachránit. Na rozkaz starosty města Friedricha Davida byla 5. července 1942 vyhozena do povětří. Česko-budějovičtí Židé však již nebyli svědky zničení svého templu.²

TRANSPORTY

Registrací Židů, zabavením jejich majetku a jejich vyloučením ze společnosti byly dány základní předpoklady pro jejich věznění mezi skutečnými, nikoli jen pomyslnými zdi. Transporty Židů do ghetta a koncentračních táborů se otevřela další fáze „konečného řešení židovské otázky“. Systematické deportace Židů z území protektorátu byly zahájeny v říjnu 1941 transporty do ghetta v Lodži. 17. září bylo na poradě u Hitlera rozhodnuto o vysídlení Židů z Říše a z protektorátu do nově podmaněných území na východě.³ Z Českých Budějovic byl vypraven transport Akb, jímž bylo deportováno 910 osob z města a jeho okolí. Osvobození se z nich dočkalo pouze 32.

Synagoga v Gerstnerově ulici před demolicí v roce 1942

¹) Freund, John: Vzpomínka na Klepy, Roš Chodeš 2, 2011.

²) Podlešák, Jan: Česko-budějovická synagoga, in: Naše dny se naplnily. Z historie Židů v jižních Čechách Podlešák, Jan (ed.), České Budějovice 2002.

³) „Konečné řešení židovské otázky“ v českých zemích. Transporty, <http://holocaust.cz/history/jew/czech/transport>.

Úkoly,
návod

1. Literární
tvorba

2. Fotografie

3. Videoklip

4. Hudba

5. Divadlo

6. Připomín-
ková akce

6. Filmový či
kulturní
večer

PAMĚŤ ŠOA, POTŘEBUJEME JI?

Výročí deportace českých Židů, Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti, Jom ha-šo'a, výročí likvidace zářijového transportu do terezínského rodinného tábora v Osvětimi-Birkenau, ale i další dny a výročí mohou být podnětem k zamyšlení nad kulturou připomínání, nad tím, jak jsou historické události chápány v současnosti a jaký význam je jim přičítán. Proč je pro nás připomínání holocaustu a jeho obětí stále aktuální? Jakým způsobem ovlivňuje naše chápání současnosti – a naopak, nakolik současné problémy a diskuse mění náš pohled na dějiny?

I když nebylo žádným tajemstvím, že Židé byli během druhé světové války hromadně vražděni, nebyl holocaust v poválečné době a za komunistického režimu na veřejnosti příliš připomínán a diskutován. Ve středu zájmu stálo pronásledování Čechů a komunistů a jejich odboj.

Zatímco ve veřejném prostoru vznikaly po válce pomníky odbojářům, místo pro připomínku židovských obětí holocaustu si musela vytvořit sama židovská komunita. Židovské muzeum v 50. letech shromáždilo jména obětí, jež byla zapsána na stěny Pinkasovy synagogy. Samotný koncept unikátního památníku navrhli (nežidovští) umělci Jiří John a Václav Boštík, kteří také všech 77 297 jmen na zdi synagogy sami napsali.

Od roku 1968 bylo však toto hlavní místo paměti kvůli nedobrému technickému stavu budovy uzavřeno. Komunistický stát již jeho otevření neumožnil. V době normalizace byly nápisy na zdech synagogy zničeny. Znovu obnoveny byly až odstátným Židovským muzeem v polovině 90. let 20. století.

Teprve po pádu komunistického režimu se otevřel prostor pro veřejnou diskusi o holocaustu. Postupně přibývaly informace v učebnicích a narůstal zájem médií. I přes velký zájem však toto téma dodnes není uspokojivě začleněno do příběhu českých dějin 20. století

Pouzdro na Tóru a torzo z vrcholu věže zničené synagogy v Gerstnerově ulici

Vstupní dveře do obřadní síně na židovském hřbitově U Křížku před demolicí v roce 1956